

Самокосовъ. Майсторе, моитѣ уваженія. Азъ признавамъ само единъ талантъ между художниците. Той е твоятъ талантъ. Само него признавамъ.

Несторовъ. Само моитѣ думи не признавашъ.

Самокосовъ. Думитѣ ти сж Философия, дѣлото ти е талантъ. На таланта се прекланямъ, а на философията се смѣя.

Несторовъ. (Съ болка) Тѣй е когато човѣкъ изгубва срамъ и дири въ заблудата утѣха.

Гьоловъ. Майсторе, нищо неможе го повърна къмъ насъ.

Самокосовъ. Не дейте оскърбява майстора. Той е талантъ, а вие (сочи тримата) сте кърпачи.

Стариновъ. Да си ходимъ. Азъ не мога да търпя обиди.

Несторовъ. (си тръгва) Тежко и горко на свѣта, когато срамъ нѣма! (излизатъ).

Самокосовъ. Деца, наивници, които смѣтатъ че морето е до колѣне.

XIV

Влиза Барзова.

Барзова. Добъръ день, г-нъ Самокосовъ . . . (Като обгледва стаята). Каква промѣна! Ако не бѣхте тукъ — бихъ помислила, че другъ живѣе тукъ.

Самокосовъ. Рекохъ и азъ да се понаредя като хората.

Барзова. Много добре сте сторили. Защото на вашата слава така подобава... Сега